

кръчмата да си почине. Влѣзе съ бомбето на глава и като видѣ, че хората се заглеждатъ въ него и се подсмиватъ, каза:

— Намѣрихъ го на пжтя. Въ една бохча бѣше. Азъ рекъхъ, че е пари, ама не излѣзе пари. Нейсе. Затуй пѣкъ ще го нося. На инатъ ще го нося, докато се скжса...

Той поприказва съ селянитѣ, изпи една-две чаши вино. По едно време каза:

— Една хайта има въ наше село, Василь Консула се казва, не е ли минавалъ отъ тука?

— Мина, преди малко мина. Ама не спрѣ. Мина-замина като вѣтъръ.

Татаръ-Христо се усмихна: виждаше се, че Консула му е взелъ страха както трѣбва. Въ следното село, Мусу-бей, той пакъ попита за Консула. Казаха му сжщото: Консула миналъ-заминалъ безъ да спира. Каралъ бързо.

И наистина, никога Консула не бѣше морилъ тѣй немилостиво конетѣ си. Като стигна вкжщи, той остави каруцата на жена си и безъ да слуша натякванията ѝ, че конетѣ сж само пѣна, че треперятъ и едвамъ се държатъ на краката си, — тръгна къмъ кръчмата, ухилень, нетърпеливъ, цѣлъ изпълненъ съ онуй, което знаеше. Щомъ го видѣха, отъ две-три страни му извикаха:

— О, Василе! Добре дошелъ!

— Е, какво... Гракна ли юрдечката?

Василь се хилѣше.